

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **JUDr. V.**, správca konkurznej podstaty úpadcu P., s.r.o., so sídlom L., S. L., IČO: X., právne zastúpeného A. s.r.o., P., B., IČO: X., proti odporcom: **1/ Mgr. F.**, so sídlom H., B., správca úpadcu C., a. s., so sídlom S.S., Z., IČO: X., **2/ Ing. Z., CSc.**, bytom S., P., S., právne zastúpenému advokátom JUDr. E., A., s.r.o., N., B., IČO: X. a **3/ Ing. L.**, bytom S., Z., právne zastúpenému A., s.r.o., R., B., IČO: X., **ohľadom neprerušenia konania vo vzťahu k odporcom 2/ a 3/**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/50/2010, o dovolaniach odporcov 2/ a 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2013 č. k. 4CoZm/30/2013-380, takto

r o z h o d o l :

Dovolania odporcu 2/ a 3/ **o d m i e t a**.

Navrhovateľovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava V uznesením zo dňa 15. apríla 2013 č. k. 1CbZm/50/2010-286 rozhodol o neprerušení konania vo vzťahu k odporcom 2/ a 3/ do skončenia konkurzného konania vyhláseného na majetok odporcu 1/. Uviedol, že odporcovia 2/ a 3/ svoj návrh na prerušenie konania odôvodnili tým, že vyhlásením konkurzu na majetok odporcu 1/ sa v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“) prerušilo konanie aj voči nim, ako zmenkovým ručiteľom úpadcu, resp. vyhlásenie konkurzu považovali za dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Navrhovateľ s návrhom na prerušenie konania nesúhlasil s odôvodnením, že v ich prípade nie sú dané podmienky, za splnenia ktorých sa konanie prerušuje ex lege, a keďže chyba akcesorita medzi záväzkom vystaviteľa zmenky a ručiteľmi, nie je dôvod na prerušenie konania.

Súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 1 ZoKR konštatoval, že odporcovia 2/ a 3/ nie sú nerozlučnými spoločníkmi odporcu 1/ a ani vedľajšími účastníkmi, a preto na nich prerušenie konania nepôsobí. Vzťahy medzi účastníkmi tohto konania sa riadia ustanoveniami zákona č. 191/1950 Zb. - zákon zmenkový a šekový (ďalej len „zmenkový zákon“), v ktorom si navrhovateľ uplatňuje práva zo zmenky, ktorú vystavil odporcu 1/ a ktorú odporcovia 2/ a 3/ podpísali per aval, a preto je zmenkový zákon vo vzťahu k ZoKR lex specialis. Poukázal na ustanovenie čl. 1 § 47 ods. 1 v spojení s § 77 ods. 1 zmenkového zákona, v zmysle ktorých sú okrem iných aj tí dlžníci, ktorí zmenku vystavili alebo sa za ňu zaručili, zaviazaní majiteľovi rukou spoločnou a nerozdielnou; majiteľ je teda oprávnený žiadať zaplatenie zmenky od vystaviteľa alebo od ručiteľa (ručiteľov) alebo len od niektorých z nich alebo od všetkých spoločne. Napriek tomu, že zmenkoví dlžníci sú zaviazaní majiteľovi zmenky rukou spoločnou a nerozdielnou, netvorí nerozlučné spoločenstvo a každý z dlžníkov má vo vzťahu k majiteľovi zmenky iné postavenie, zmenkový záväzok nie je ich spoločným záväzkom a aj v súdnom konaní vystupujú samostatne (§ 91 ods. 1 O. s. p.). Súd prvého stupňa tiež uviedol, že nie sú dané ani podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože výsledok konkurzného konania nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu o námietkach odporcov 2/ a 3/ proti zmenkovému platobnému rozkazu. Zmenkové ručenie (čl. 1 § 30 ods. 1 zmenkového zákona) - na rozdiel od všeobecného ručenia - zabezpečuje zaplatenie zmenky a záväzok zmenkového ručiteľa tým nie je k záväzku dlžníka subsidiárny; akcesorický je len k zmenke, ako listine. Keďže všetci dlžníci zo zmenky sú samostatnými dlžníkmi a majiteľ zmenky môže (čl. 1 § 47 ods. 2) požadovať plnenie od každého z nich, nie je pre konanie o námietkach odporcov 2/a 3/ podľa súdu prvého stupňa podstatné, či a v akom rozsahu bude zmenková pohľadávka navrhovateľa uspokojená v konkurze. Pre uvedené konanie má význam len to, akými skutočnosťami svoje námietky odôvodnili, keďže len k nim môže súd v zmysle § 175 ods. 4 O. s. p. prihliadať pri rozhodovaní o tom, či zmenkový platobný rozkaz

celkom alebo čiastočne zruší alebo ho ponechá v platnosti. Rozsah uspokojenia zmenkovej pohľadávky v konkurze môže mať význam iba pre prípadné exekučné konanie.

Na odvolanie odporcov 2/ a 3/ Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 31. júla 2013 č. k. 4CoZm/30/2013-380 potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. V odôvodnení napadnutého uznesenia s poukazom na § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. uviedol, že správnosť dôvodov vylučujúcich prerušenie konania o námietkach odporcov 2/ a 3/ proti zmenkovému platobnému rozkazu podľa ustanovenia § 47 ods. 1 prvá veta ZoKR vyplýva priamo z jeho dikcie, ale aj z ustálenej judikatúry súdov SR. Odvolací súd zdôraznil, že v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka sa ex lege prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, patriaceho úpadcovi. V súdnej veci sa však nejedná o majetok patriaci úpadcovi, čiže odporcovi 1. Odporcovia 2/ a 3/ síce v predmetnom konaní vystupujú na strane úpadcu, nejde však o nerozlučné spoločenstvo a ani o vedľajšie účastníctvo. S poukazom na čl. 1 zmenkového zákona, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/362/2005, sp. zn. 4Obo/80/2010, odvolací súd dodal, že zmenkový ručiteľ (avalista) - na rozdiel od bežného ručiteľa podľa § 546 Občianskeho zákonníka - je samostatným dlžníkom, čo sa prejavuje v zákonných možnostiach jeho prípadnej obrany. Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože tento nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z jeho vlastných mimozmenkových vzťahov k majiteľovi zmenky.

Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/257/2000 ďalej podľa odvolacieho súdu vyplýva, že samostatnými procesnými spoločníkmi sú i osoby, ktoré sú z hľadiska hmotného práva solidárnymi dlžníkmi, teda v danom prípade i odporcovia 1/, 2/ a 3/, proti ktorým podal navrhovateľ návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, ako zmenkovým ručiteľom v zmysle čl. 1 § 47 zmenkového zákona. Uvedené je podľa odvolacieho súdu zrejme aj z dikcie ustanovenia § 175 ods. 2 O. s. p., na rozdiel od ustanovenia § 174 ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatoval, že nemohol akceptovať odvolacie námietky odporcu 2/, že konkurzné konanie je svojím obsahom a významom

vo vzťahu k predmetnému konaniu relevantné a prejudiciálne, keďže od jeho výsledku závisí, či a v akej výške bude uspokojená pohľadávka navrhovateľa odporcom 1/.

Podľa odvolacieho súdu je ďalej irelevantná i oboma odporcami namietaná skutočnosť, že v prípade plnenia odporcov 2/ a 3/ za odporcu 1/ by bolo znemožnené ich právo na súdnu ochranu, keďže by sa nemohli voči nemu následne z titulu regresu domáhať kompenzácie toho, čo za neho plnili. Z ustálenej judikatúry tiež podľa odvolacieho súdu vyplýva, že pre uplatnenie nároku veriteľa voči ručiteľovi dlžníka nie je rozhodujúce, či a v akom rozsahu môže ručiteľ vymôcť od dlžníka náhradu za plnenie, ktoré poskytol veriteľovi za dlžníka. Na záväzok ručiteľa voči veriteľovi dokonca nemá vplyv ani smrť dlžníka (ak je fyzickou osobou); ručiteľ nemôže proti veriteľovi uplatňovať ani námietku, že dedičia dlžníka zodpovedajú za jeho dlhy len do výšky ceny nadobudnutého dedičstva.

Odvolací súd rovnako konštatoval, že nemohol akceptovať námietku odporcu 2/, že súd prvého stupňa tým, že doručoval písomnosti jeho právnomu zástupcovi na nesprávnu adresu (v Nitre), mu odňal možnosť konať pred súdom. Právny zástupca odporcu 2/ má totiž na svojom firemnom papieri predtlačené dve adresy - v Bratislave i v Nitre a ani doručovaním písomností na nitriansku adresu nedošlo k zmeškaniu žiadneho úkonu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali odporca 2/ a 3/ dovolanie v zákonnej lehote a navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v spojitosti s uznesením súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, eventuálne navrhli napadnuté uznesenie zmeniť tak, že konanie voči odporcom 2/ a 3/ sa prerušuje.

Odporca 2/ v podanom dovolaní uviedol, že konkurzné konanie, v ktorom odporca 1/ vystupuje ako úpadca, je vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu významným, pretože od jeho výsledku závisí, či a v akej výške bude uspokojená pohľadávka navrhovateľa odporcom 1/ a teda či vôbec a ako áno, v akom rozsahu bude plniť odporca 2/ (v prípade, ak prvostupňový súd ponechá po vykonanom dokazovaní zmenkový platobný rozkaz voči odporcovi 2/ v platnosti). Na uvedenom podľa odporcu 2/ nič nemení ani skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 zmenkového zákona, je odporca 2/ ako aval v postavení samostatného dlžníka a navrhovateľ ako zmenkový veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z odporcov

1/ až 3/.

Podľa odporcu 2/ v danej veci je potrebné zohľadniť skutočnosť, že v prípade, ak by plnil za odporcu 1/, bolo by následne znemožnené jeho právo na súdnu ochranu garantované mu článkom 46 ods. 1 Ústavy SR z dôvodu, že na odporcu 1/ ako zmenkového dlžníka bol vyhlásený konkurz a v prípade, ak by odporca 2/ ako aval plnil za odporcu 1/, nemohol by sa následne z titulu regresu domáhať voči odporcovi 1/ súdnou cestou kompenzácie toho čo sám navrhovateľovi plnil, a to z dôvodu uplynutia lehoty pre prihlasovanie pohľadávok. Odporca 2/ má za to, že súdy oboch stupňov sa s uvedenou skutočnosťou nezaoberali v dostatočnej miere a nezohľadnili ani špecifickosť predmetného konania. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca 1/ podal proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, stal sa účastníkom konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. Preto pokiaľ odvolací súd (rovnako ako prvostupňový súd) toto konanie voči odporcovi 2/ neprerušil podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., malo byť podľa odporcu 2/ konanie prerušené podľa ustanovenia § 47 ods. 1 prvá veta ZoKR, a to z dôvodu, že na odporcu 1/ bol vyhlásený konkurz.

V podanom dovolaní odporca 2/ ďalej uviedol, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, následkom čoho sa stalo nepreskúmateľným, pretože nemožno zistiť, akými úvahami sa odvolací súd pri rozhodovaní o veci spravoval. Odvolací súd taktiež podľa odporcu 2/ neprihliadol na procesné vady prvostupňového rozhodnutia, hoci tak mal urobiť z úradnej povinnosti (tzn. neprihliadol na zle formulovaný petit, nedostatočne odôvodnené uznesenie prvostupňového súdu). Odporca 2/ má preto za to, že v danom prípade je daný dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. v spojitosti s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a aj v spojení s § 212 ods. 3 O. s. p.

Odporca 2/ v dovolaní vyjadril názor, že ak odvolací súd (rovnako ako prvostupňový súd) na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie je daný právny dôvod na prerušenie konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., hoci v súčasnosti prebieha konanie, ktoré je svojím obsahom a významom vo vzťahu k predmetnému konaniu relevantné (tzn. prebieha konkurzné konanie), podľa odporcu 2/ nesprávne vec právne posúdil. Z rovnakého dôvodu odvolací súd (rovnako ako prvostupňový súd) pochybil, ak konanie o námietkach proti zmenkovému

platobnému rozkazu neprerušil podľa ustanovenia § 47 ods. 1 prvá veta ZoKR. Tieto skutočnosti podľa odporcu 2/ zakladajú dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Odporca 3/ skutkovo a právne svoje dovolanie odôvodnil tým, že posúdenie dôvodov na prerušenie konania odvolacím súdom je nesprávne a tieto je potrebné prehodnotiť. Keďže odporca 1/ je v konkurze, v prípade, že by odporca 3/ zaplatil navrhovateľovi zmenkovú sumu z titulu ručenia, musel by si náhradu tejto sumy uplatniť ako pohľadávku v konkurze proti odporcovi 1/. Avšak v prípade, ak by odporca 3/ zaplatil pohľadávku navrhovateľa voči odporcovi 1/ z titulu ručenia, nemohol by sa súdnou cestou domáhať voči odporcovi 1/ toho, čo za odporcu 1/ zaplatil v zákonnej lehote na prihlásenie pohľadávky v konkurze, nakoľko táto už uplynula. Ak by si aj pohľadávku prihlásil po uplynutí zákonnej lehoty na prihlasovanie pohľadávok, stratil by v zmysle § 28 ZoKR právo vykonávať hlasovacie právo a ďalšie práva spojené s prihlásenou pohľadávkou, s tým, že pravdepodobnosť uspokojenia takejto pohľadávky odporcu 3/ je viac ako nepravdepodobná, nakoľko táto pohľadávka odporcu 3/ by bola pohľadávkou podriadenou. Preto by podľa odporcu 3/ išlo o neprímeranú výhodu na strane navrhovateľa a odporca 3/ by mohol byť ukrátený na svojich právach. Najmä by odporcovi 3/ bolo znemožnené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Odporca 3/ má za to, že v predmetnom prípade ani jeden zo súdov, ktorý vo veci konal, neuviedol konkrétne dôvody, pre ktoré by konkurzné konanie nemalo byť považované za právne významné vo vzťahu k predmetnému konaniu.

Prvostupňový súd podľa názoru odporcu 3/ naformuloval petit svojho rozhodnutia nesprávne. Pokiaľ cieľom prvostupňového súdu bolo nevyhovieť návrhu odporcov 2/ a 3/ na prerušenie konania, petit mal znieť „súd návrh odporcu 2/ a odporcu 3/ na prerušenie konania zamietá.“ Na túto vadu mal podľa odporcu 3/ odvolací súd prihliadať v zmysle § 212 ods. 3 O. s. p., a to z úradnej moci. Nakoľko išlo o nesprávne rozhodnutie vo veci, takéto rozhodnutie odvolací súd nemohol a nemal potvrdiť.

Odporca 3/ ďalej uviedol, že odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, (hoci aj poukázaním na konkrétnu časť odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa) o aké skutkové zistenia a právne úvahy svoj záver oprel, postupoval podľa odporcu 3/

nedôsledne a porušil jeho základné právo na súdnu ochranu, zahŕňajúce právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany (obdobne napr. IV. ÚS 115/03, III. US 119/03, III. ÚS 116/06, III. ÚS 153/07). V konaní tak podľa odporcu 3/ došlo k porušeniu ústavného práva na súdnu ochranu, preto je daný dôvod na podanie dovolania aj podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolania smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré odporcovia 2/ a 3/ napadli dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ani nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie odporcov 2/ a 3/ preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je procesne prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania a so zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporca 2/ a 3/ netvrdili existenciu žiadnej procesnej vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Procesnú prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. S prihliadnutím na obsah dovolaní sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu ako účastníkovi občianskeho súdneho konania.

K zamietnutiu návrhu na prerušenie konania ako dôvodu spôsobilému založiť vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O. s. p. treba predovšetkým uviesť, že prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť.

Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto návrhu. Procesným následkom nevyhovie návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t. j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaní a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho teda nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať. Preskúmania správneho procesného postupu súdu, ako aj správneho jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

K tvrdeniu dovolateľov, že neprerušenie konania by im mohlo byť do budúcnosti upreté právo na súdnu ochranu dovolací súd dodáva, že ako zákon o konkurze a vyrovnaní, tak i zákon o konkurze a reštrukturalizácii umožňuje včasné prihlásenie veriteľov s podmienenými a budúcimi pohľadávkami.

Procesnú nesprávnosť postupu odvolacieho súdu vyvodzujú odporca 2/ a 3/ tiež z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, pretože nemožno zistiť, akými úvahami sa odvolací súd pri rozhodovaní o veci spravoval. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že v danej veci sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa preto obmedzil len na skonštatovanie správneho dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav, oboznámil obsah odvolania. Podľa názoru dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

Dovolací súd napokon poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Za nedôvodnú považuje dovolací súd aj námietku odporcov 2/ a 3/, ktorá námietka sa týka nesprávne naformulovaného výroku rozhodnutia súdom prvého stupňa. Podľa odporcov 2/a 3/ pokiaľ cieľom súdu prvého stupňa bolo nevyhovieť ich návrhu na prerušenie konania, výrok mal znieť „súd návrh odporcu 2/ a odporcu 3/ na prerušenie konania zamietá.“ Dovolací súd konštatuje, že výrok súdu prvého stupňa, ktorým súd konanie neprerušil, nie je nevykonateľný a obsahovo vyjadruje zamietnutie návrhu na prerušenie konania. Pretože výrok súdu prvého stupňa nespôsobil nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolaciemu súdu nebránila žiadna skutočnosť, pre ktorú by nemohol potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odporca 2/ podal dovolanie aj z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods.2 písm. b), c) O. s. p.).

Iná vada konania je procesnou vadou, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Iná vada konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je procesnou vadou, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Možno ňou preto odôvodniť iba dovolanie, ktoré je procesne prípustné.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom, ktorý v prípade jeho opodstatnenosti má za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej dovolateľmi, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva z § 239 O. s. p., dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolania odporcov 2/ a 3/ podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolaní (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní odporcovia 2/ a 3 / neboli procesne úspešní a vznikla im povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Navrhovateľ v dovolacom konaní nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. januára 2014

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová